

ת"פ 42070/12/14 - מדינת ישראל נגד נסים קדוש

בית המשפט המחוזי בנצרת

ת"פ 42070-12-14 מדינת ישראל נ' קדוש(עציר)

לפני כבוד השופט סאאב דבור
המאשימה
נגד
הנאשם
נסים קדוש (עציר)
מדינת ישראל

נוכחים:

מטעם המאשימה: עו"ד עידית שדה.

מטעם הנאשם: עו"ד יוסף רז.

הנאשם: בעצמו (הובא ע"י הליווי).

גזר דין

מבוא

1. הצדדים הודיעו על הסדר טיעון אליו הגיעו במסגרתו הוסכם, כי הנאשם יחזור בו מכפירתו, כתב האישום יתוקן, הנאשם יודה בעובדות כתב האישום המתוקן ויורשע בעבירות כפי שיוחסו לו בכתב האישום המתוקן. לעניין העונש, הוסכם, כי הצדדים יעלו את טיעוניהם כך שהמאשימה תבקש להשית על הנאשם עונש מאסר למשך 3 שנים וכן, תעתור להפעלת המאסר המותנה במצטבר; זאת לצד מאסר מותנה ופיצוי למתלוננים ואילו הנאשם יטען להשתת עונש מאסר למשך שנתיים ולהפעלת התנאי בחופף כאשר ביחס ליתר רכיבי הענישה, יטען הנאשם באופן חופשי.

2. על רקע זה, לאחר שהודה הנאשם בעובדות כתב האישום המתוקן, הרשיע אותו בית המשפט בשני אישומים כאשר, באישום הראשון הורשע בביצוע עבירות של **החזקת סכין שלא כדין**, עבירה לפי סעיף 186 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין"), **איומים**, עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין, **סחיטה באיומים**, עבירה לפי סעיף 428 סיפא לחוק העונשין, **התחזות כאדם אחר**, עבירה לפי סעיף 441 לחוק העונשין וכן, עבירה של **קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות**, עבירה לפי סעיף 415 סיפא לחוק העונשין.

עמוד 1

באשר לאישום השני, הורשע הנאשם בביצוע עבירות של **סחיטה באיומים**, עבירה לפי סעיף 428 רישא לחוק העונשין, **היזק בודון**, עבירה לפי סעיף 452 לחוק העונשין וכן, עבירה של **הדחה בחקירה**, עבירה לפי סעיף 245(ב) לחוק העונשין.

עובדות כתב האישום

האישום הראשון

3. כפי העולה מעובדות כתב האישום המתוקן, לפני כ- 8 שנים, עבד הנאשם בסניף שופרסל בטבריה (להלן: "הסניף") כעובד ניקיון, ועבודתו הופסקה.
4. לאחר מכן, הציע הנאשם להנהלת הסניף באותה תקופה ו/או לנציגי שופרסל, את שירותיו באיסוף עגלות ובאיתור עובדים לעבודות שונות, תמורת תשלום.
5. בתיווכו של הנאשם, הועסק קרוב משפחה שלו באיסוף עגלות בסניף, זאת באמצעות חברת כוח אדם בשם אחים גנאם (להלן: "אחים גנאם") כאשר מדי חודש, העבירה אחים גנאם לסניף, בתיאום עם הנהלת הסניף, 2 מעטפות; האחת - עבור שכרו של דודו, והשנייה - הכילה ₪ 1,500 שיועדו עבור הנאשם.
6. כמו כן, הועסק בתיווך הנאשם, אדם בשם ויקטור אוזן בעבודות גינון בסניף, וקיבל מהנאשם תמורה עבור עבודתו בכסף מזומן.
7. בתאריך 15.05.12, בעקבות כוונתו של מנהל הסניף דאז, איתן הילל (להלן: "איתן"), להעסיק בסניף עובד מסוים באיסוף עגלות, חשש הנאשם לגורל התשלומים שקיבל, ועל כן הגיע לסניף כשהוא נושא סכין. הנאשם איים על איתן שיהרוג אותו, ואף שלף את הסכין.
8. החל מחודש אפריל 2013 ועד מועד הגשת כתב האישום, לא ביצע הנאשם בפועל כל עבודה עבור שופרסל או הסניף. למרות זאת, הוא קיבל, באישור מנהלת הסניף, גב' איריס חדד, מדי חודש, כספים בסכומים שונים שמקורם בחברת שופרסל, שניהלה את הסניף מחודש אפריל 2013 ועד מועד הגשת כתב האישום. הסדר זה התקבל על ידי איריס בעקבות איומים שהושמעו מצד הנאשם, לפיהם, אם לא ישלמו לו את הכספים, לא יאפשר לסניף להתנהל "בשקט" ובבטחה.
9. במהלך שנת 2013 פנה הנאשם למוסד לביטוח לאומי בתביעה לקבלת קצבת נכות, וביום 25.10.13 הוכרה זכאותו לקצבה כאמור.

10. עובר ליום 01.07.13, התחזה הנאשם בפני נציגי ש.נר בשם ישראל קריספין, שהינו מכר של הנאשם, שלא עבד מעולם בסניף, וטען בפניהם כי הוא מתחיל לעבוד בעבודות גינון בסניף בהיקף קבוע של 80 שעות חודשיות, וזאת על מנת להמשיך ולקבל כספים מהסניף, מבלי שהדבר יפגע בסיכויו לקבל קצבה. בין התאריכים 01.7.13 ועד להגשת כתב אישום, היה נציג ש. נר נפגש מידי חודש עם הנאשם, וזה היה מתחזה בפניו כישראל קריספין, ומקבל לידיו במרמה שכר עבור "עבודתו" בסך של 1500-2000 ₪ לחודש. בפועל, לא עבדו בסניף - במהלך בתקופה הנדונה - לא הנאשם ולא ישראל קריספין האמיתי.

11. על רקע האמור לעיל, יוחסו לנאשם עבירות כפי המפורט לעיל, ביחס לאישום הראשון.

האישום השני

12. מכאן לעובדות כתב האישום ביחס לאישום השני; עובר ליום 05.12.14 חשש הנאשם, כי הסניף יחדל לשלם לו בעבור "שירותיו", ועל כן בלילה שבין 5-6.12.14 הגיע לסניף, כשהוא רעול פנים, והשליך אבנים על חלון בסניף עד שזה נשבר.

13. בהמשך לכך, בבוקר יום 07.12.14 הגיע הנאשם לסניף, פגש בסגן המנהל, מעוז ישראל (להלן: "מעוז"), טען בפניו כי איריס לא זקפה לזכותו לו שעות עבודה המגיעות לו, איים על מעוז כי ישרוף את הסניף וישלח אנשים שישברו את תכולתו, כי ישחט את איריס וישב עליה מאסר עולם, ישחט את מעוז וייקח את ביתו, ישחט את הבן שלו (של הנאשם), יביא לסניף אקדחים וישב 200 שנה במאסר, הכל אם לא יתנו לו את "כספו".

14. נוכח איומי הנאשם, נתן לו מעוז את מכשיר הטלפון הסלולרי שלו, על מנת שהנאשם ישוחח עם איריס. הנאשם טען בפני איריס, כי חברת כוח-אדם לא שילמה לו. במהלך שיחתו אתה איים עליה באומרו, כי אם לא יקבל את "כספו" יפגע בה, בבנותיה וישרוף את העסק של בעלה.

15. עוד ביום 07.12.14 הגיע הנאשם לסניף וביקש מאיריס את "כספו". אותה עת שהה בסניף מנהל ביטחון ובקרה של איזור הצפון בחברת שופרסל, ניר פלה (להלן: "ניר"). ניר הנחה את איריס לסרב לבקשת הנאשם. ניר ביקש מהנאשם להתרחק מהסניף; בתגובה, איים הנאשם על ניר בציינו בפניו, כי אם יגיעו עבריינים לסניף, שלא יפנה אליו.

16. בהמשך למתואר לעיל, פעל ניר להגשת תלונה במשטרת טבריה. ביום 10.12.14 בשעות הצהריים הגיעו איריס ומעוז לתחנת משטרת טבריה על מנת למסור הודעה בגין איומי הנאשם. חקירתו של מעוז החלה ואיריס המתינה בתחנה. באותו מועד התקשר הנאשם לאיריס, הזהיר אותה לבל "תתעסק" אתו, דרש ממנה לצאת מהתחנה ואם לא תעשה כן יפגעו בה ובילדיה. מפאת איומי הנאשם, התפרצה איריס שהייתה שרויה בסערת רגשות, לחדר בו מסר מעוז הודעה אותה עת, וביקשה להפסיק את גבית הודעתו. כן, סירבה לשתף פעולה עם חקירת המשטרה, ורק ביום 16.12.14 ניאותה לשתף פעולה עם

גורמי-החקירה.

17. בהמשך לכך, ביום 11.12.14 הגיע הנאשם לסניף, פנה לאיריס וביקש ממנה לבטל את התלונה, ואיריס הסבירה לו כי התלונה לא הוגשה על ידה.

18. על יסוד המתואר לעיל, יוחסו לנאשם העבירות כפי המפורט לעיל, ביחס לאישום השני.

מהלך הדיון בתיק וטיעוני הצדדים לעונש

19. תחילה, כפר הנאשם בעובדות כתב האישום המקורי ולאחר שהחלה שמיעת פרשת התביעה, הופנו הצדדים להליך גישור אשר הבשיל להסדר הטיעון, כפי המפורט לעיל במבוא.

20. בדיון מיום 30.06.15, טענו הצדדים בפניי לעונש. מחד, ביקשה המאשימה לכבד את הסדר הטיעון ולהטיל על הנאשם 3 שנות מאסר בפועל בנוסף לעונשים נוספים של מאסר על תנאי ופיצויים. לצד זאת עתרה גם להפעיל את המאסר על התנאי התלוי ועומד נגד הנאשם באופן מצטבר.

המאשימה הגישה טיעונים לעונש בכתב במסגרתם פירטה היא את נימוקי טיעוניה. המאשימה סיכמה את טיעונה בציינה כי, עמדתה העונשית, כפי שהונחה על שולחנו של בית-המשפט, משקללת היא באופן הולם את כל הנסיבות, הן לקולא והן לחומרה.

21. מנגד, ביקש הסניגור המלומד להסתפק בשנתיים מאסר בפועל ולהפעיל את המאסר על תנאי באופן חופף לכל מאסר אשר יוטל במסגרת תיק זה ולהימנע מחיוב הנאשם בפיצוי כספי כלשהו.

הסניגור המלומד ביקש להקל עם הנאשם בהפנותו לפסיקה מתאימה. בסוף דבריה, ביקשה ההגנה את התחשבות בית המשפט בנסיבות החריגות המתקיימות במקרה זה, ובכלל זה ביקשה ליחס משקל להודאת הנאשם אשר חסכה זמן שיפוטי וכן לנסיבותיו האישיות שכן מדובר בנאשם הסובל מהתמכרות קשה לסמים. יתר על כן, הדגישה היא, כי העבירות בוצעו על רקע התמכרות זו.

22. הנאשם עצמו, הביע חרטה וביקש סליחה וטען כי עבר תקופה קשה בחייו. נסיבותיו האישיות מאוד קשות והן אשר הביאוהו לביצוע מעשיו, כך על-פי דבריו.

דיון והכרעה

23. כאמור, הצדדים הגיעו לידי הסדר טיעון כאשר ביחס לרכיב המאסר בפועל המאשימה עתרה לשלוש שנות מאסר לעומת הסניגור אשר ביקש להסתפק בשנתיים מאסר וביחס לעונשים הנלווים, (הפעלת מאסר מותנה, פיצוי והטלת מאסר מותנה) הם הותירו את המלאכה לבית המשפט.

24. לענין כיבוד הסדרי טיעון על רקע תיקון 113 לחוק העונשין; הרי הוראות התיקון הנ"ל אינן מתייחסות לשאלת השלכתו על הלכת פלוני (ע"פ 1958/98 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(1) 577 [2002]) ועל האופן בו על בית המשפט לגזור את הדין במקרים בהם מוצג בפניו הסדר טיעון לענין העונש.

25. מכוח פסיקה העדכנית, יש לבחון את מתחם הענישה וכן את העונש המוסכם ובכך לעמוד על סבירות ההקלה אשר ניתנה (אם ניתנה) לנאשם, במסגרת ההסדר.

26. במסגרת ע"פ 3856/13 שי גוני נ' מדינת ישראל (פורסם במאגרים המשפטיים) נפסק בזו הלשון:

"בפסק דין שניתן לאחרונה בית משפט זה ב ע"פ 512/13 פלוני נ' מדינת ישראל (4.12.13) ... נקבע כי קיומו של הסדר טיעון המתייחס לעונשו של הנאשם, בין אם קובע טווח ענישה ובין אם עונש קונקרטי, אינו מבטל את תחולת ההוראות שנקבעו במסגרת התיקון. באותו עניין נקבע כי אין בהסכמת הצדדים לענין העונש הראוי כדי למנוע מבית המשפט לבחון את העונש המוסכם על פי המבחנים הקבועים בחוק, תוך יישום הוראותיו..." וכן נפסק באותו ענין כי, "בית המשפט אינו כבול לעונש עליו הסכימו הצדדים במסגרת הסדר טיעון, ועליו לבחון בהתאם לאמות המידה המקובלות, כאשר אליהן יתווספו, ואף יקבלו מקום מרכזי, השיקולים המתחייבים מקיומו של הסדר טיעון... אותן אמות מידה מקובלות", שבטרם התיקון היו שיקולי הענישה המוכרים בראי נסיבות המקרה ונסיבותיו של האישיות של הנאשם, מעוגנות כיום (בשינויים כאלה ואחרים) בסעיפים 40א-40טו לחוק העונשין. על פי אמות מידה אלו יש לבחון את הסדר הטיעון בין הצדדים לענין העונש, זאת לצד הכלל המצמצם התערבות של בית המשפט בהסדר כאמור..." (שם פסקה 12).

27. משכך, על בית המשפט לבדוק אם הסדר הטיעון שהוצג בפניו הינו סביר ואם ממוקם הוא על סרגל העונשים הנמצאים בתוך המתחם במקום שאין בו סטייה כזו שתצדיק את דחיית ההסדר.

28. מכאן, ולצורך הבחינה אם הסדר הטיעון פוסע במתווה של תיקון 113 לחוק העונשין, קיימת חובה לבחון את הערך החברתי המוגן שנפגע, את מידת הפגיעה בו, את מדיניות הענישה הנוהגת וכן את סוג העבירות המיוחסות ואת חומרתן. על בית המשפט לאזן נכונה בין סוג העבירות ומידת הפגיעה בערך החברתי לבין סוג העונש שמן הראוי שיוטל על הנאשם ומידתו.

29. טרם כניסה לבחינת מתחם העונש ההולם וכשלב ראשון יש לבחון אם עניין לנו באירוע אחר או יותר; עיון בעובדות כתב האישום מראה כי השתלשלות העניינים מפרטת שני אישומים אשר הולידו מספר עבירות בגין כל אישום. את האירועים המפורטים בכתב האישום ניתן לראות כאירוע אחד, כמשמעו בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין. מכאן שלאירוע כולו אקבע מתחם ענישה הולם אחד. זאת אני סומך על הוראות סעיף 40ג' לחוק העונשין שכותרתו "ריבוי עבירות", והמורה לנו כי יש לקבוע מספר מתחמי ענישה בגין עבירות ואישומים שונים. וזו לשון הסעיף:

"(א) הרשיע בית המשפט נאשם בכמה עבירות המהוות אירוע אחד, יקבע מתחם עונש הולם כאמור בסעיף 40ג(א) לאירוע כולו, ויגזור עונש כולל לכל העבירות בשל אותו אירוע.

(ב) הרשיע בית המשפט נאשם בכמה עבירות המהוות כמה אירועים, יקבע מתחם עונש הולם כאמור בסעיף 40ג(א) לכל אירוע בנפרד, ולאחר מכן רשאי הוא לגזור עונש נפרד לכל אירוע או עונש כולל לכל האירועים; גזר בית המשפט עונש נפרד לכל אירוע, יקבע את מידת החפיפה בין העונשים או הצטברותם.

(ג) בגזירת העונש לפי סעיף זה, יתחשב בית המשפט, בין השאר, במספר העבירות, בתדירותן ובזיקה ביניהן, וישמור על יחס הולם בין חומרת מכלול המעשים ומידת אשמו של הנאשם לבין סוג העונש, ואם גזר עונש מאסר - לבין תקופת המאסר שעל הנאשם לשאת."

30. כפי העולה מעובדות המקרה, ניתן לומר, כי המדובר בשרשרת של אירועים ומעשים הקשורים אחד בשני להבדיל ממקרים נפרדים. על כן, ההתייחסות לשרשרת האירועים תהיה כאל אירוע אחד, לו ייקבע מתחם עונש הולם אחד.

31. אין ספק כי, בעבירות חמורות עד מאוד עסקינן ואשר העונש בגין אמור לשקף את סלידתו של בית המשפט ממעשים שכאלה. מדובר בעבירות הטומנות בחובן פגיעה בתחושת הביטחון של הציבור הרחב והפרת הסדר הציבורי. לא אחת נפסק, כי העבירה של סחיטה באיומים היא נגע החותר תחת יסודותיו של קיום אנושי הוגן, וזורע בנסחט פחד ואימה. מגוון העבירות אשר בוצעו יש בהם כדי לפגוע בשלוותו של האדם ושלומו, נפשו, גופו ורכושו כמו גם כבודו, זכות האדם לחירות, תחושת הביטחון וכן שלטון החוק.

32. בפסיקה התייחסו רבות באשר לחומרת עבירת הסחיטה באיומים, כיעורה, שכיחותה, הקושי להוכיחה, הצורך להוקיעה והסבל הרב של קורבנותיה. ראה לדוגמה את **ע"פ 6774/01 מדינת ישראל נגד אלעלון** אשר צוטט הרבה בפסיקת בתי המשפט:

"סחיטה באיומים היא למרבה הדאבה תופעה נפוצה, אך רק לעתים רחוקות אוזר הקורבן אומץ כדי לפנות לרשויות החוק, הואיל והוא חושש שידם של הסחטנים עלולה להשיג אותו במוקדם או במאוחר, מבלי שאנשי החוק יוכלו להושיעו. לפיכך, כשסוף סוף מעז מתלונן

לבקש את הגנת החוק, יש לראות בכך הזדמנות לא רק להעניש את העברין המסוים אשר נמצא כי חטא, אלא גם להעביר מסר לציבור בכלל, ולאלה שחוטאים בעבירות מן הסוג הזה בפרט, כי עבריינים בתחום זה עלולים לשלם על מעשיהם בדרך של שלילת חירותם לתקופה ארוכה. ענישה מסוג זה מטרתה איפוא משולבת, לתת ביטוי למידת הכיעור שבעבירה זו ולשאט הנפש שהיא מעוררת בלב השומע, והיא נועדה גם כדי לעודד את הקורבנות לשבור את קשר-השתיקה, ולהביא את דברם בפני רשויות החוק כדי לשים קץ לסחיטה בה הם נתונים" (ע"פ 6774/01 מ"י נ' אלעלון [פורסם בנבו] (1/1/11) מפי כב' הש' לוי).

באותו מקרה הושתו של הנאשם שלוש שנות מאסר.

32. ראה גם ע"פ 1725/07 **מדינת ישראל נ' אבן סעוד** [פורסם בנבו] (2007) שם נפסק כך:

"אכן, ערים אנו לכך שהנסחטים במקרים רבים אינם נכונים להתלונן פן יבולע להם, והרי אין ניתן להעמיד שוטר ליד כל נסחט 24 שעות ביממה. לפיכך נודעת חשיבות מרובה להרתעת הסוחטים. יתר על כן, המדובר בעבירות שיש בהן שפל מדרגה מוסרי מיוחד; בע"פ 9839/06 **מדינת ישראל נ' חבני** (טרם פורסם) [פורסם בנבו] צינה חברתי השופטת ברלינה, כי 'סחיטה היא עבירה שיש בה יסוד של שפלות לצד ההיבט הרכושי שבה'. שפלות זו מתבטאת בהשגת רווחים קלים על חשבון הזולת, תוך הטלת אימה ופחד עד כדי חשש לחיים ולמשפחה".

באותו עניין הועמד העונש לנאשם העיקרי על 30 חודש.

33. ביחס לעבירה של החזקת סכין למטרה לא כשרה, בית משפט העליון עמד לא אחת על הצורך להוקיע את השימוש הנרחב בסכינים ועל החומרה הגלומה במה שכונה "תת - תרבות הסכין" (ראו למשל ע"פ 848/12 **חלפאללה נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] ניתן ביום 18.12.12 ע"י כבוד השופט פוגלמן).

הצורך למגר את תופעת החזקת הסכינים למטרות בלתי כשרות נובע מהנזק שצפוי להיגרם לחברה מביצוע העבירה לרבות הפוטנציאל לפגיעה בגופו של אדם.

34. כך גם ביחס ליתר העבירות אשר יוחסו לנאשם אשר בתי המשפט נוקטים ביד קשה נגד מבצעייהם במגמה להביא למיגורן.

35. מכאן לבחינת מדיניות הענישה הנוהגת; הרבה דיו נשפך בסוגיה זו והרבה גזרי דין ניתנו באותו הקשר המצביעים על קשת רחבה של עונשים.

ע"פ 11598-05-09 ג'באלי נ' מ"י (02.11.09); באותו מקרה הורשע הנאשם בשלושה מקרים של סחיטה באיומים ונידון לעונש מאסר בפועל של 40 חודשים בנוסף לעונשים אחרים. הערעור הן על הכרעת הדין והן על גזר הדין נדחה. יש לציין, כי באותו מקרה היה לנאשם עבר פלילי ואף ריחף מעל ראשו מאסר על תנאי בר הפעלה.

עוד ראה **ת"פ 38333-12-11 (מחוזי, מרכז) מ"י נ' מאתיוס ויליאם** (21.03.13) הנאשם הורשע בעבירה של סחיטה באיומים (ריבוי עבירות) והטרדה באמצעות מתקן בזק כאשר העבירות בוצעו נגד שכן. נקבע באותו גזר דין כי מתחם העונש ההולם נע בין 24 חודשי מאסר לבין מאסר בפועל למשך 5 שנים. באותו עניין נגזר דינו ל- 30 חודשי מאסר.

בע"פ 1106/11 מדינת ישראל נ' ואקנין, [פורסם בנבו] שם הושתו שנתיים וחצי (דעת המיעוט היתה - שנה וחצי) גם במקרה זה הנאשם היה בעל עבר פלילי מכביד.

36. הליכה במתווה זה של התיקון לחוק העונשין, מלמדת כי מתחם העונש ההולם בגין ביצוע עבירות אלה נע בין שנתיים עד חמש שנות מאסר בפועל בנוסף לעונש של מאסר על תנאי ועונשים נלווים נוספים.

37. יוצא כי, טווח העונש המוסכם בין הצדדים כן נופל בטווח העונשים אשר נקבעו על ידי בתי המשפט בעבירות כגון דא. נותר לבדוק, בנסיבות מקרה זה, איפה מוצדק יהא למקם את עונשו של הנאשם במסגרת הטווח המוסכם בין הצדדים: בין שנתיים לשלוש שנות מאסר.

38. במקרה שלנו, מדובר במסכת של סחיטה באיומים שנמשכה לאורך תקופה של שנים וכללה מספר אירועים שונים. המעשים כללו איומים על חייהם של המתלוננים ועל גופם, וכן רכושם. בהמשך, לצורך המחשה וכדי לתת תוקף לאיומים, אף נגרם נזק לרכוש. הנאשם לא הסתפק בכך ואף עבר עבירה של הדחה בחקירה ובכך ניסה לשבש את הליך החקירה והתנהלותו התקינה.

הוסף לכך את עברו הפלילי של הנאשם, גילו ומידת אשמו .

39. מכאן, ולאחר בחינת נסיבות התיק, נראה כי טווח עונש המאסר הספציפי המוסכם, הינו סביר בנסיבות העניין ויש בו כדי לשקף נכונה את ההתרחשות העובדתית מושא כתב אישום זה.

40. הצדדים נותרו חלוקים בשאלת העונשים הנלווים בדמות של הפעלת המאסר על תנאי ופיצוי כאשר הסניגור ביקש, להימנע מהטלת פיצוי כלשהו; אין בידי להיעתר לכך. מצאתי כי בנסיבות העניין יהא זה מוצדק לחייב את הנאשם בתשלום פיצוי לטובת המתלוננים.

סוגיית הפעלת המאסר המותנה

41. הרבה דיו נשפך בסוגיה זו; ראה להלן פסיקה רלבנטית:

בע"פ 1880/14 **עלי עמאש נ' מדינת ישראל** צוין כך:

"סעיף 58 לחוק העונשין קובע כי אם הופעל עונש מאסר על-תנאי, תקופות המאסר ירוצו בזו אחר זו, זולת אם בית המשפט שהרשיעו בשל העבירה הנוספת ציווה, מטעמים שיירשמו, ששתי התקופות כולן או מקצתן יהיו חופפות". הנה כי כן, הכלל הוא הצטברות העונשים, ולא מצאתי מקום להתערב בהחלטתו של בית המשפט קמא שלא לסטות מן הכלל האמור, בייחוד נוכח העובדה שהעונש המותנה הושת על המערער בגין עבירות אלימות דומות ולא הרתיעו מביצוע העבירות החמורות מושא ערעור זה (ראו והשוו: ע"פ 4654/03 וליד נ' מדינת ישראל, פ"ד סא(2) 567, פסקה 26 (2006); ע"פ 4716/12 מדינת ישראל נ' דטסה, [פורסם בנבו] פסקאות 18-22 (6.6.2013); ע"פ 5974/13 עודה נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקאות 12-14 (16.1.2014)).

בע"פ 4716/12 **מדינת ישראל נ' עידן דסטא**, נפסק, לענין המאסר על תנאי, כי סעיף 58 לחוק קובע, ככלל, כי עונשי מאסר על תנאי יופעלו במצטבר ולא בחופף, אלא מטעמים מיוחדים שיירשמו. באותו מקרה, צוין גם, כי תכלית סעיף 58 לחוק היא תכלית הרתעתית.

בע"פ 3869/09 **יצחק סלימן נ' מדינת ישראל**, נקבע כך:

"הכלל הוא שעונש מאסר על תנאי אשר מופעל ירוצה באורח מצטבר לעונש המאסר שגוזר בית המשפט בשל העבירה הנוספת (ראו סעיף 58 לחוק העונשין; יעקב קדמי על סדר הדין בפלילים חלק שני ב 1704 (2009) והאסמכתאות המובאות שם). ההלכה בסוגיה זו ברורה, ולכן היחס בין עונש המאסר בפועל בגין ההליך הנוכחי לבין המאסר על תנאי שנגזר בהליך הקודם, ושהומר עתה למאסר בפועל, הוא יחס של "הצטברות עונשים". "יש להדגיש, ענישה מצטברת היא ענישה המדגישה מדיניות הרתעתית ... ומדיניות זו הולמת מקרה של עברין מועד ששב ומבצע עבירות שבגין כבר הורשע בעבר" (ע"פ 4517/04 מסראווה נ' מדינת ישראל, פ"ד נט(6) 119, 134 (2005). ראו גם ע"פ 1872/98 אבו טאלב נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 3.6.1999)).

רק בנסיבות מיוחדות רשאי בית המשפט לקבוע כי המאסר המותנה שהופעל ירוצה בחופף לעונש המאסר שנגזר בגין העבירה הנוספת. החוק דורש, כי תקופות המאסר יחפפו רק אם קיימים "טעמים שיירשמו". "דרישת 'טעמים שיירשמו' מצמצמת את שיקול דעת בית המשפט, וזאת על מנת לא לפגוע בכוחו של עונש המאסר

כעונש ממשי ומוחשי".

ובהמשך:

"בית המשפט לא יטה להקל עם הנידון ולחפוף את עונשי המאסר, ככל שהעבירות בהן הורשע הינן חמורות יותר, ככל שקשות נסיבות ביצוען וככל שיש בביצוען משום פגיעה קשה בערכי היסוד של החברה בה אנו חיים"

ולענייננו:

42. הנה כי כן, הפעלת המאסר המותנה הינה, ככלל, במצטבר. ישאל השואל; האם בענייננו הצביע הנאשם על טעמים מיוחדים שיירשמו שיש בהם כדי להצדיק סטייה מהכלל?

לאחר שבחנתי את נסיבות התיק, לא מצאתי כי הנאשם הצביע על אותם טעמים מיוחדים שיש בהם כדי להטות את הכף לטובתו והמצדיקים הפעלת המאסר על תנאי בחופף.

לא בנקל ייעתר בית המשפט להפעיל את המאסר על תנאי באופן חופף; את זאת הוא יעשה רק בהתקיימותם של טעמים מיוחדים שאינם קיימים במקרה דנן; זאת במיוחד נוכח חומרתן של העבירות ומשך התקופה בה בוצעו והיקפן.

אשר על כן, ולאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים, אני דן את הנאשם לעונשים הבאים:

1. מאסר בפועל לתקופה של 30 חודשים החל מיום מעצרו 11/12/14.

2. אני מורה על הפעלת המאסר המותנה התלוי ועומד נגד הנאשם בן 4 חודשים, אשר הוטל במסגרת ת"פ 9425-07-14 של בית משפט השלום בטבריה וזאת באופן מצטבר לעונש המאסר אשר הוטל במסגרת תיק זה.

סה"כ יוטלו על הנאשם 34 חודשי מאסר בפועל החל מיום מעצרו.

3. מאסר לתקופה של 12 חודשים ואולם הנאשם לא יישא בעונש זה אלא אם יעבור תוך שלוש שנים החל מיום שחרורו ממאסר, על אחת העבירות המנויות סימן ו' לפרק י"א לחוק העונשין התשל"ז - 1977,

שהעונש בצידה הינו מעל שלוש שנים, ו/או כל עבירת אלימות מסוג פשע ויורשע בה בתוך תקופת התנאי או אחריה .

4. מאסר לתקופה של 8 חודשים ואולם הנאשם לא יישא בעונש זה אלא אם יעבור תוך שלוש שנים החל מיום שחרורו ממאסר, עבירה בניגוד לסעיף 186 ו/או סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 ו/או כל עבירת אלימות מסוג עוון ויורשע בה בתוך תקופת התנאי או אחריה.

5. פיצוי למתלוננים, איתן הילל (עד תביעה 17), איריס חדד (עד תביעה 16) ומעוז ישראל (עד תביעה 11) בסך של 1,500 ₪ כל אחד. סכום זה יופקד במזכירות בית המשפט בתוך ששה חדשים מהיום וזו האחרונה תפעל למען העברתו לידי המתלוננים וזאת בהתאם לפרטים שיימסרו על ידי המאשימה.

6. בנסיבות העניין, לא מצאתי לחייב את הנאשם בתשלום קנס.

הודע על זכות ערעור לבית המשפט העליון בתוך 45 יום מהיום.

ניתנה והודעה היום כ"ה תמוז תשע"ה, 12/07/2015 במעמד הנוכחים.